

om, at man skulde forlange Skatter, men at den højtærede Landbrugsminister havde tilbudt nye Skatter i det Aar under en vis Forudsætning, som indtraf. Det var derfor ikke Indkomstskattens Svigten, Ministeren skulde vente paa, men det var Klarhed over Kornlovens Skæbne, om hvilken man meget hurtigt kunde gøre sig klart, hvorledes den vilde blive, i alt Fald indenfor det Tidsrum, vi her taler om. Da den var svigtet, forelaa der et Tilsagn fra Landbrugsministeren om at ville tilvejebringe nye Skatter, men disse udeblev. Jeg har nu paa vist, hvor ubegrundet dette Forhold var.

Med Hensyn til Posteringen af de 40 Mill. Kr. skal jeg ikke trætte den højtærede Statsminister paa dette sene Tidspunkt — han kan nu snart trænge til Fred — alt for meget, vi kommer jo ogsaa tilbage til denne Sag. Den højtærede Minister ved, at vi kommer tilbage til denne Sag, der kræves jo en Anmærkning paa Finanslovene baade for 1923—24 og for 1924—25, saa der er Lejlighed nok til at tale om Sagen. Jeg skal kun sige til den højtærede Minister, som altid har noget Gregers Werle over sig, naar han er Oppositionsmand og gaar med den ideale Fordring i Lommen, at han forvandler sig til en ganske anden Skuespilfigur, Dr. Relling, naar han træder op fra Regeeringsbænken, og dernæst, at alle hans Bemærkninger om Tradition og Ikke-Tradition preller af paa den simple Kendsgerning, at der ingen Sinde har været noget Tilfælde, som blot i mindste Maade har Lighed med det Tilfælde, som foreligger her. Den højtærede Minister taler om Kursberegninger o. s. v., o. s. v. — alt sammen har der været en Tradition for. Men der foreligger ingen som helst Tradition for, naar Staten gør et Laan og deponerer Værdipapirer for dette Laan, at man, naar Renten af disse Papirer ikke betales, og disse Værdipapirer synker til det halve, da lader Sagen staa ganske, som om det oprindelige Forhold var til Stede. Der foreligger intet saadant Fortilfælde, ja, ikke en Gang et, der har den allerfjerneste Lighed dermed. Den højtærede Minister forsøgte nu paa at sige, at han ogsaa havde overtaget en usikker Kassebeholdning. Den højtærede Minister siger, at jeg forærer ham ikke meget, men jeg skal dog tillade mig at forære ham 100 000 Kr. af 352 Mill. Kr., de 100 000 Kr., som findes i en lille Post: Nogle russiske Baneaktier. Om disse Aktier er det rigtigt, at de ikke har været i Kurs siden 1917 og endnu i 1919 bliver optaget til disse 100 000 Kr.s Værdi. Det kan imidlertid være et Spørgsmaal, hvornaar man overfor Begivenheder

som dem, der fandt Sted i Rusland, skal foretage Overføring fra Kassebeholdning til Statsaktiver. Den højtærede Minister har endnu ikke gjort det, og jeg har ikke rettet en eneste Indvending derimod. Men hvorledes kan den højtærede Minister tro, at det danske Folks nøgterne Realitetssans vil sammenligne disse 100 000 Kr. af 352 Millioner med, at man denne Gang opfører som Værdi 40 Mill. Kr., hvoraf der faktisk i Henhold til, hvad der er konstateret ved Dom og paa anden Maade, kun er 20 Mill. Kr. tilbage? Det danske Folks Realitetssans vil ganske feje Ministerens formelle Svar til Side.

Jeg skal om finansielle Spørgsmaal endelig kun sige, at jeg ser, at det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen har sagt, at Venstre kun skal have en Parole, som hverken er Ministeriet Neergaard eller det borgerlige Samarbejde, men Balance. Det er en udmærket Parole, og jeg kan sige til det ærede Medlem, at jeg for mit Vedkommende agter at gaa til Valg paa Parolen: Balance genoprettet — saa kan vi jo ikke komme langt fra hinanden. Jeg tror, at ingen af Partierne kommer langt fra hinanden paa det Spørgsmaal, for det er vi jo alle enige om, at Balancen maa genoprettes — eller tilvejebringes, som de Herrer jo vil sige, fordi de vil skjule noget. Men Balance maa vi have, og ikke mindst maa de, der staa i de demokratiske Partier, kræve Balance, fordi Betingelsen for et demokratisk Styre er den, at der er Orden i Statens Husholdning, uden dette vil i Virkeligheden ethvert Forsøg paa at føre en demokratisk Politik bryde sammen. Men naar man saa derfra gaar over til at drøfte, hvorfor det er saa vanskeligt og saa fremdeles, skal jeg ikke komme ind paa gamle Betragtninger, men blot give et nyt Tal paa et bestemt Omraade til Brug herfor, og jeg haaber, den højtærede Statsminister vil glæde sig, naar jeg nu nævner dette. En bekendt Finansmand og Statistiker har givet mig nogle Opgørelser over de forskellige Landes Statsgæld, saaledes som den er steget fra 1913 til 1922, altsaa over, hvordan man befinder sig i Øjeblikket ude i Verden, og hvordan vi befinder os, og der viser det sig, at af alle de neutrale Lande er Danmark det Land, som har klaret Forholdene bedst eller næstbedst, og det viser i Virkeligheden, i hvilken Grad vi er kommet godt igennem hele denne Periode med Hensyn til Stiftelsen af Gæld. For ikke at trætte med alt for mange Tal skal jeg kun nævne to Grup-